

Veľká Noc

Jn 20, 1 - 18

5. apríl S026

Milé sestry a bratia v Kristovi

Pred časom som sa pri jednom rozhovore pýtal, natoľko sa zmenila doba, v ktorej žijeme oproti tomu, predchádzajúcim storočiam. Zmenila sa technika, jej následkom aj spôsob života - ale zmenilo sa aj myslenie človeka? Mám pocit, že to nie je až také razantné. Už vyše dvesto rokov si razí cestu moderné myslenie, ktoré si len ťažko nachádza cestu k viere a k tomu, čo je duchovné. Ľudia sa zameriavajú skôr na to, čo možno posúdiť, na veci, ktoré možno dokázať, spočítať, odmerať, odvážať. Toto myslenie ale - ak sa nesnaží o viac - končí v prázdnote. A technika popri všetkých výhodách, ktoré poskytuje robí náš život chladným. Na druhej strane sa aj dnes ešte stretáme kde-tu s predmoderným myslením, ktoré sa opiera o vopred určené pravdy: mnoho ľudí takto chápe aj svoju vieru. Medzi týmito dvoma pólmi vzniká akási priepasť, v ktorej je zaseknutá kríza dnešnej doby. Na jednej strane moderné myslenie, ktoré zabíja ducha, na druhej strane predmoderné myslenie, ktoré je už pre väčšinu neprijateľné.

Má nám k tomu čo povedať Veľká noc, môže nám pomôcť v našom hľadaní súčasnej duchovnosti? Dnešné evanjelium spomína Máriu Magdalénu, ktorá prvá prišla k Ježišovmu hrobu a zbadala, že kameň je odvalený. Bežala to oznámiť Petrovi a Jánovi, ktorí sa nedočkavo rozbehli k hrobu. Obaja sa mohli presvedčiť o prázdnom hrobe a poskladaných plachtách. Evanjelista hovorí, že uverili, ale skôr sa dá povedať, že skôr uverili Márii, že neklamala - veď aj samotný evanjelista hneď dodáva, že ešte nechápali Písmo, že má vstať z mŕtvych. S týmto poznaním sa vrátili domov.

Nebola to teda ešte viera, skôr úsudok o prázdnom hrobe a poskladaných plachtách - presvedčili sa, že hrob je naozaj prázdny. To bolo len poznanie niečoho vonkajšieho. Cesta k skutočnej viere sa začala až potom. Je zaujímavé sledovať ju. Hlavnou postavou na tejto ceste sa stala Mária Magdaléna. Ona sa nevrátila s apoštolmi domov, zostala sama pri hrobe a plakala. Nebála sa - aj keď so slzami v očiach - postaviť sa sama zoči-voči prázdnote, prázdneho hrobu. Keď potom zazrela v hrobe dvoch božích poslov, to ešte väčšmi prehĺbilo jej prázdnotu a smútok. Preto im povedala: „Odniesli môjho pána a neviem kam ho položili.“ Mária sa potom obrátila smerom von a zazrela tam postavu, v ktorej nespoznala Ježiša, zdá sa jej, že je to zahradník. Aj od neho žiada Ježišovo mŕtve telo, teda to pôvodné, teraz už mŕtve telo: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz kam si ho položil a ja si ho vezmem.“ Až na oslovenie známym hlasom po mene sa Mária ešte raz obracia - aby pri tomto druhom obrátení na mieste prázdnoty mohla spoznať už nové - oslávené telo svojho Pána.

Mňa osobne tento príbeh symbolicky napĺňa veľkou nádejou. Vnímam ho ako rozprávanie, ktoré aj nás v dnešnej situácii posilňuje na našej ceste viery. Ježiša ani my dnes nenájdeme cez nejaké absolútne dôkazy, ako sme sa o to snažili volakedy. Ale na druhej strane ani nemusíme zostať stáť sklamaní vo svete vonkajškových úsudkov. Aj pred nami sa môže otvoriť nová oblasť viery.

Len sa aj od nás žiada určité obrátenie. Aj my sa máme obrátiť od predstáv, očakávaní a absolútnych istôt, s ktorými sme mali spojenú vieru. A zároveň aj od fixácie na veci, naše obrazy, od vonkajškového chladného nazerania k Tomu, ktorý nás odkazuje ísť ďalej. Povedané rečou dnešného evanjelia, je potrebné spoznať Ježišovo nové telo. Bez toho, aby sme sa ho aj my museli „dotknúť“, spoznávať svojim „vonkajškovým“ rozumom. To nové telo spoznáme skôr

svojím srdcom, svojou vierou. Spoznáme ho tam, kde sa aj my staneme otvorenejšími, aj keď v istom zmysle zároveň v dnešnom svete aj zraniteľnejšími.

Veľká noc nás vedie k tomu, aby sme prestali byť chladnými nezúčastnenými pozorovateľmi, ktorí len hodnotia život, druhých, všetko, aby sme sa viac otvorili - napriek tomu, že to zvyšuje aj našu zraniteľnosť.

Pritom nebudme netrpezliví. Skutočná viera nie je niečo, čo sa nedosahuje prvoplánovým úsilím - tým že si vysúkame rukávy a spravíme to. Ježišovo „nedotýkaj sa ma ešte,“ ktoré povedal Márii neznamenal zákaz dotyku, skôr oddialenie, v ktorom sa učíme vytvárať ozajstnú otvorenosť, umožňovať skutočný dotyk.

Je to otvorenie sa, v ktorom aj z druhej strany prijímame otvorenosť, je to rozprávame, v ktorom takpovediac sme aj my sami sme „zatiehnutí“ do tohoto rozprávania.

Veľká Noc je darom a pozvaním do tohoto sveta. Ďakujeme zaň a nebojme sa vstupovať.